

Harmanecké noviny

Spoločenské noviny zo života občanov a histórie obce Harmanec

Jún 2020

Ročník XIV.

Číslo 3

Aspoň chvíľku bez rúška....!

Deti to zvládli so ct'ou

A nielen deti. Všetci sme to zvládli. A nebolo to ľahké. Máme za sebou takmer tri mesiace nedobrovoľnej karantény. Najlepšie by bolo na všetko zabudnúť a už sa k tomu nevracať. Ale naše noviny sú aj kronikou našej obce a možno raz, keď si naši potomkovia budú v nich listovať, budú sa veľmi čudovať, aké zvláštne veci sme to nosili na ústach. A budú sa smiať nad našimi rúškami, ktoré nás tak veľmi ochraňovali v tomto období. Obyčajne v júnových novinách uverejňujeme tradičné obecné slávnosti - sviatok detí, sviatok matiek. Ale tento rok sme, žiaľ, žiadne oslavy neprežili, a tak si pripomeňme tieto „rúškové dni“ rúškovými fotografiami a spomienkami. Nech sú tieto noviny aj odmenou pre všetky, aj tie najdrobnejšie trpezlivé deti, ktoré tak zodpovedne

nosili rúška. Deti, ktoré pochopili, že ten nebezpečný vírus by im mohol ublížiť, a tak sa poctivo pred ním chránili. To bolo pre mňa najväčšie prekvapenie. Zodpovednosť našich detí. Verím tomu, že tak ako my sme pociťovali z pandémie strach a úzkosť, deti sa museli cítiť veľmi podobne a doma pri svojich najbližších tiež hľadali pocit bezpečia.

My dospelí sme dostali jedinečnú šancu spomaliť a žiť len tu a teraz. A deti? Možno celkom nerozumejú tomu, čo sa to vo svete teraz deje, ale v ich spomienkach zostanú tieto zvláštne časy ako niečo výnimočné.

Ďakujem všetkým deťom, ktoré boli ochotné sa fotografovať v rúškach pre naše noviny a všetkým rodičom, ktorí mi fotografie poslali. Buďte všetci zdraví.

Iveta Roháčová, šéfredaktorka

Vážení spoluobčania !

Karanténne opatrenia nám zmenili svet, všetko, čo fungovalo, sa na istý čas naraz zastavilo: škola, škôlka, školská jedáleň, farnosť, pohostinstvá, počet kupujúcich v obchodoch bol rovnako obmedzený a autobusová doprava chodila len občas. Všetci sa nachádzame v mimoriadnej situácii, v akej sa ešte nikto z nás nenachádzal, preto aj mnohé situácie či prijímané novinky úzko súvisia s touto novou situáciou.

Obecné zastupiteľstvo rokovalo aj počas vypuknutia pandémie koronavírusu, prerokovávalo viaceré body programu nezvyčajne v priestoroch podesty, ktorá je súčasťou nového vstupného schodiska na obecný úrad. Týkali sa financií a stratégie opatrení na zachovanie bezproblémového chodu našej obce. Tento rok nám hrozí taká rozpočtová sekera, akú sme ešte nemali. Upozornila na to aj Rada pre rozpočtovú zodpovednosť Slovenskej republiky. Pre pandémiu koronavírusu nás totiž čakajú ťažšie ekonomické časy, v ktorých firmy, ako aj bežní ľudia, budú platiť menej na daniach a odvodoch a štát zároveň minie viac na pomoc ekonomike. Kvôli zníženiu príjmu z podielových daní a s ním spojenej ekonomickej kríze musí aj naša obec počítať s výpadkami v rozpočte. Práve preto sa v týchto dňoch pozeráme do rozpočtu obce a hľadáme v ňom možnosti úspor. Je logické, že ako prvé sa prehodnocujú investičné aktivity obce. Štát si to tiež uvedomuje, a preto prijal rozsiahlu legislatívu s označením lexkorona, ktorá v súvislosti s pandémiou COVID-19 a očakávaným dopadom na výber dane povoľuje samosprávam použitie rezervného fondu aj kapitálových príjmov na bežné výdavky. Doposiaľ sa dali použiť len na kapitálové výdavky. Tiež povoľuje úpravu rozpočtu, ktorou sa zvýši schodok hospodárenia aj po 31. auguste, čo doteraz nebolo možné. Úprava nášho rozpočtu ráta s úsporami v troch oblastiach – presunom plánovaných investičných projektov, zrušením dotačných prostriedkov a prevádzkovými úsporami, čo sú zamestnanci obce.

Považujem za najlepšiu cestu starostu ako zamestnávateľa vysvetliť zamestnancom, v akej situácii sa obec a priamo ich prevádzka nachádza a čo to bude pre všetkých znamenať, hlavne z ekonomického, ak nie až existenčného pohľadu. Nemôžeme riešiť situáciu hromadne. So zamestnancami je potrebné snažiť sa dohodnúť na obojstranne prijateľných kompromisoch. Aj zamestnanci chcú naďalej po skončení tejto mimoriadnej situácie pracovať a dohoda je aj v ich záujme. Naša obec už v mesiaci apríl prijala opatrenie na zníženie miezd. Nestačilo znížiť len plat starostky obce, ale museli sme znížiť platy všetkých našich zamestnancov na 80% vyplácanej výšky, k čomu prispeli aj poslanci obecného zastupiteľstva znížením odmeny poslanca na 80%. Aj touto cestou chcem všetkým poďakovať v mene obce za ústretovosť, ktorú v neľahkej situácii prejavili, aby opatrenie pre našu obec malo adekvátny výsledok. Zamestnanci potrebujú mať v tejto zložitej situácii aspoň nejaké istoty.

Dĺžka pracovnej doby je vec, ktorej sa mnohí z nich nebudú ľahko vzdávať, ale na druhej strane sú to väčšinou záchranné opatrenia na zabezpečenie chodu jednotlivých stredísk obce, ktoré by pri súčasnej situácii nedokázala obec udržať, prípadne finančne vybilancovať. Obec Harmanec ako zamestnávateľ preto znižuje pracovný úväzok zamestnancov vo všetkých svojich zariadeniach.

Ako teraz ďalej? Obec musí aj naďalej žiť a fungovať, nie je to prvá ani posledná ťažká situácia našej obce. Obec Harmanec prekonala vždy prekážky, ktoré jej život priniesol a prekoná ich aj teraz. Prijímanie zásadných opatrení na zlepšenie situácie je našou povinnosťou a záväzkom voči obci. Možno nedokážeme zrealizovať každé predsavzatie, ale urobíme všetko pre bezpečný, pokojný chod a život v našej obci.

Začal sa aj „nekonečný príbeh“. Tak voláme kosenie. Na jednom konci začneme a pokiaľ na druhom konci skončíme, môžeme začať odznova. Najmä ak dobre prší. Naozaj nekonečný príbeh a teraz sme limitovaní aj finančne, aby sme udržiavanie obce zvládli.

No popritom obec chce vyhovieť návrhom, ktoré prispievajú k vytvoreniu ďalších parkovacích plôch, ako napríklad oproti zadnému vchodu na poštu, kde vybetónovaním nevyužívanej plochy sprístupníme túto časť pre autá.

Rovnako, musím to už nazvať bojom, sa snažím o posunutie bilbordov na Strelnici, aby sme po vyvezení zeminy pred prístrešku na komunálny odpad dosiahli hlbšie parkovanie vozidiel, nakoľko má obec nemalé problémy s parkovaním až na krajnici cesty prvej triedy, na čo je obec neustále upozorňovaná. Hlavne dlhšie vozidlá zasahujú do vozovky, ktorá nekončí bielou vodiacou čiarou ale ešte 80 centimetrov za ňou. Aj touto cestou by som chcela vyzvať majiteľov garáží, aby svoje vozidlá parkovali v nich.

Koncom mája skončil nájomný vzťah v obecnej garáži. Predmetná garáž sa nachádza ako prvá v poradí od potoka Bystrica v radovej zástavbe garáží pri bytovom dome číslo 2 (Hospodárska budova). Chceme svoj zámer zverejniť pre všetkých obyvateľov obce práve v Harmaneckých novinách. Obhliadku bude záujemcom po dohode realizovať zástupca starostky obce, pán Ján Roháč, ako predseda stavebnej komisie. Predajom uvedenej garáže chceme nielen vylepšiť nabúraný tohtoročný rozpočet obce, ale zabezpečiť aj možnosť novému vlastníkovi zmeniť jej vzhľad a obec považuje garáže za prebytočný majetok obce, nakoľko nevyčleňujeme finančné prostriedky na ich udržiavanie.

Aj keď v mesiaci jún prišiel túžobne očakávaný dážď, ktorý chýbal každému, prírode, poľnohospodárom, záhradkárom, ale aj všetkým občanom, začína sa obdobie vytúžených dovolení. Želám všetkým príjemné dovolenkovanie a splnenie všetkých očakávaní.

Henrieta Ivanová, starostka obce

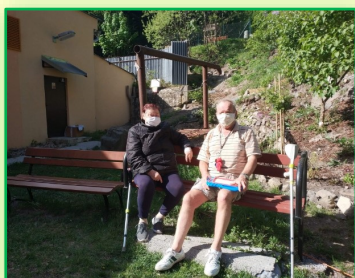
Boli sme zodpovední

...aj pri nákupoch...

...aj na ihriskách...

...aj pri oddychu...

...aj pri brigádach...

...aj pri modlitbách...

Vzácný hosť

Zastavil sa pútník z Ríše Pandémie,
len tak, otestovať, ako sa nám žije.
Covid, - predstavil sa, z 19-tich detí,
zdrží sa len krátko, lebo svetom letí.
Chodí a pýta sa a v rukách má meter
s tým chodí v kostole aj sám Svätý Peter.
Ľudia sú srdeční a majú k sebe blízko,
či už sú vysoko a či veľmi nízko.
Rúška, rukavice, tie majú na kilá,
je to prima jazda, krásna, až spanilá.
Prekvapil niekoho ten Koronavírus?
Koruny nemáme a ostatné je mýtus!
Obchody zavreté, aj školy, krčmy, kiná,
ľudia sedia doma, prišla doba iná.
Kadečo nás kváří, kadečo nás morí,
lieky si vypíšte, aj doktorí sú chorí!
O horné cesty dýchacie vo vláde starosť majú,
zatiaľ čo tie spodné, už nespomínajú.
Na všetko už kašľú, sopleši jedni,
čo všetku múdrosť už dávno zjedli.
Svet je zamorený, dobrých správ niet,
tak vidíš, blbečku, nekašli na celý svet!
A čo osveta? Príkazy, zákazy, poučení jesto?
Jesto. Hádam aj tisíc osemsto päťsto!
Keď sa chůďa unavené, na jeseň zas vráti,
my budeme pripravení, nech makarónov skláti!
Rúšok zopár kíl majte po ruke,
nevadí, môžu byť aj po záruke.
Buď vždy pripravená! - mládež staro-nová,
aj kreslo pre hosťa! Už sa na tom koná.
Svet nemá slzy rád, ešte ťa vysmeje,
A prežije iba ten, čo sa rád zasmieje!

Michal Kiššimon

Pod'akovania, odkazy obyvateľov

touto cestou ďakujeme p. starostke a obecnému zastupiteľstvu za finančnú podporu obyvateľov Harmanca v čase koronakrízy v podobe desaťeurových darčkových poukážok

ďakujeme p. starostke a obecnému zastupiteľstvu tiež za to, že ste nezabudli na Deň matiek a formou gratulácie vyvesenej na úradnej tabuli ste ocenili snaženie všetkých mám a starých mám

vd'aka vám patrí aj za to, ako milo ste potešili harmanecké deti na Deň detí – a to pozdravom a čokoládkou vloženou do schránok

Odkaz pre tých, ktorí si myslia, že tuje pri kaplnke dala zrezať p. Froncová: nie, ona to takto nežiadala.

Škola nám chýbala

Tento školský rok 2019/2020 sme začali rovnako ako ostatné školské roky – s elánom vzdelávať sa, tvoriť, získavať nové zručnosti, hrať sa... Školu sme počas prázdnin opäť trochu vynovili, zastarané a často kaziace svetlá sme nahradili moderným osvetlením. Usilovne sme pracovali už od prvého dňa na vyučovaní, tvorili sme a hrali sa po učné aj zábavné hry v školskom klube, zapájali sme sa aktívne do činnosti v záujmových krúžkoch Tvorivé dielne, Malí kuchári, Saunovanie, Náboženská výchova. Vy-

...takto sme tvorili so starkými, aby sme mali takúto krásu...

stupovali sme s nacvičeným kultúrnym programom v škole – Vianočná besiedka, aj v obci – Úvítanie do života, Úcta k starším. Všetko nám išlo „ako po masle“. Za prvý polrok sme si prevzali „vysvedčenia“ za svoju prácu a odhodlaní pokračovať v úspechoch, alebo niektorí aj ponaprávať menšie neúspechy z prvého polroka, sme pracovali ďalej. Zabavili sme sa fašiangovo, ako sa patrí, na obecnom karnevale a privítali sme u nás v škole už tradične na Dni otvorených dverí predškolákov

...Deň otvorených dverí pre predškolákov...

z materskej školy, našich budúcich spolužiakov.

A zrazu... Našu školičku zavreli, lebo sa blížil akýsi vírus, ktorý bol veľmi nebezpečný. Povedali nám na dva týždne. No samozrejme sme sa tešili, predĺžené jarné prázdniny predsa nie sú zlé. Poleňošíme, oddýchneme si...Ale pozor! Zrazu prišla správa, že možno sa už do školy tento školský rok nevrátíme, učiť sa máme doma. Čože? A to sa ako dá? No veru, zvláštna situácia nastala. Ešteže to naše pani učiteľky vymysleli, premysleli a začali sme vzdelávanie na diaľku. Každý ročník sme mali s pani učiteľkami vytvorenú skupinu na messengeri (cez internet), a tam nám pani učiteľky vysvetľovali učivo, zadávali úlohy, my žiaci, „nelenivci“ sme ich vypracovali a za pomoci rodičov, alebo aj sami sme odfoťili zošity a poslali fotky. Pani učiteľky nám poopravovali chybičky, pochválili správne vypracovanie úloh. Cez telefón sme si zavolali, čo-to spolu prečítali, porozprávali sa, ako sa máme. Na facebooku, na stránke Školský klub detí ZŠ Harmanec, nám pani učiteľky dávali tipy na tvorenie, zábavu a hry pre voľný čas, my sme sa tam pochválili fotkami, čo robíme doma, kam chodíme na vychádzky... Pomaly ten čas plynul a veru, už sme mnohí zhodnotili, že nám chýba škola a všetko s ňou súvisiace.

A dočkali sme sa, 1. júna sa dvere našej školy opäť otvorili a v triedach sme sa stretli zdraví a usmíati skoro všetci. Samozrejme, za dodržania predpísaných hygienických opat-

O
t
v
o
r
e
n
i
e

š
k
o
l
y

...meranie teploty a dezinfekcia bola ako z akčného filmu ...

...prvý deň v škole, usilovne píšeme, ako sme sa mali v karanténe...

rení. Tento deň však patrí deťom a naše pani učiteľky na to nezabudli a pripravili pre nás zaujímavý deň plný zážitkov. Téma dňa bola ovplyvnená milou knižkou od Kristy Bendovej Opice z našej police. Najprv sme si vypočuli úryvok z tejto knižky a potom sme plnili rôzne úlohy, za splnenie ktorých na nás čakali darčeky, naučili sme sa

veselú pesničku Opica na bicykli a vyrobili sme si masku opičky. Pani učiteľky nás odmenili hračkami, sladkosťami a dostali sme aj darčeky ako poďakovanie za naše poctivé domáce učenie s rodičmi počas „korona obdobia“.

Školský rok sa chýli ku koncu a my toho máme ešte tak veľa v pláne: zvládnuť učivo na jednotky, preveriť svoju kondíciu v školskej olympiáde a nebojácne zvládnuť hľadanie svätojánskeho pokladu a tajomnú noc v škole. Prajeme si, aby už boli pokojné dni, aby sme sa v zdraví mohli tešiť z každého nasledujúceho dňa a užívať si blížiacu sa prázdninu so svojimi rodinami a kamarátmi. A pevné zdravie prajeme vám všetkým.

A čo sme robili počas dlhého obdobia uzavretia našej školy pre koronavírus?

Samko: „...Počas korony som sa bicykloval, prechádzal som sa, sadil som zeleninu, pomáhal som prerábať dvor, piekol som, varil som, samozrejme som sa učil, ale bol čas aj na počítačové hry...a po prvýkrát som sa začal otužovať...“

Miško: „...Učil som sa s pani učiteľkou po telefóne, bol som v kostole a modlil som sa, aby som nebol chorý...“

Lianka: „...Bola som prvé dva týždne len doma. Potom som chodievala von s rúškom. Učila som sa slovenčinu, matematiku, prvouku a angličtinu. A ešte som sa bicyklovala, jedla na záhrade u starkého guláš, videla som slimáka a jaštericu...“

Julka: „...Každý deň som sa učila. Chodila som na ihrisko a do prírody. Naučila som sa variť a žehliť. Každý deň som rozmýšľala nad kamarátmi, ako sa majú a čo robia, či sa nenudia a či sa tešia do školy...“

Anettka: „...Čítala som svoju knižku. Robili sme na záhradke, naučila som sa variť, piecť, ale hlavne nosiť rúško. Chodili sme so psíkom do Cenova na prechádzky. Vyrobila som si na začiatku karantény legový peračník. Som šťastná, že našu školu otvorili, dodržiavam opatrenia. Želám všetkým veľa šťastia a zdravia nielen počas korony, ale aj vo svete bez korony...“

Dominika: „...Doma som sa starala o moje zvieratá, aj v záhrade o zajace. Sadili sme rastlinky. Skoro každý víkend sme boli opekať s mojimi blízkymi. Každý deň sme dostávali úlohy. Dakedy veľa, dakedy málo, ale pani učiteľky sa napísali viac. Pani učiteľky boli najlepšie, starali sa o učenie, nenechali to len tak. Mám ich veľmi rada. Veľmi, veľmi som sa tešila do školy...“

Mgr. Henrieta Kohútová

Jeden by si myslel, že spoločenský život nevyhnutne potrebuje spoločnosť. Čas v karanténe akoby ukázal opak. Teda... asi to záleží od definície pojmov „spoločnosť“ a „život“. Byť v dave ľudí, na pulze doby či v prúde stále tečúcich informácií môže byť rovnako tak zaujímavé, ako vyčerpávajúce.

Zrazu sme ostali v karanténe; mimo davu, pulz spomalil (musel, lebo mnohí zatajili dych) a informácie sa zrazu obmedzili na magické slová ako *vírus*, *počet nakažených*, *pandémia*. Neskôr pribudli aj bojové pojmy *prvá línia* či *hrdinovia dnešných dní*.

Byť takto mimo davu, v karanténe, a obmedziť fantáziu prísun potravy v podobe informácií nás robí citlivejšími. A niekedy možno precitlivejšími. Nevnímame mnoho z toho, čo sme vnímali bežne – už len preto, lebo niet zrazu čo vnímať a naopak, vnímame aj to, čo sme predtým nevnímali, či už preto, že to bolo samozrejmé, alebo preto, že sme nemali čas; alebo sme to jednoducho vnímať nechceli, a tak sme si našli nejakú inú dobrú výhovorku.

A hoci som zvyknutý na „farársku samotu“, karanténa aj mne dala zrazu celkom iný rozmer pohľadu na veci. Napríklad:

Moc médií. Tvárime sa, že sme nezávislí a slobodní, ale nie sme. Správame sa podľa toho, čo sa nám ponúka v médiách. Teraz nehovorím, či je to dobré alebo zlé. Ani o tom, či je obsah správ dobrý alebo zlý. Obraz nech si spraví každý sám. Hovorím o tom, ako veľmi dôverujeme tomu, čo odznie v správach. Aj v bežnej komunikácii narážame na nedôveru. Povieme si niečo medzi sebou a nedôverujeme si. Môže to byť rada, ponuka, usmernenie, čokoľvek... Akonáhle to odznie v správach, takmer doslovne to isté, zrazu sa tým začíname zaoberať, zrazu sme kdesi v podvedomí presvedčení, že je to pravda. A nielen, že tomu veríme, ale začíname aj podľa toho konať. Myslíme si, že sme slobodní a pritom sme len zmanipulovaní médiami. Nie, nechcem povedať, že média klamú. To rozhodne nie. Chcem len povedať, že treba overovať zdroje informácií. A že nie všetko, čo nájdeme na sociálnych sieťach, je hneď zlato.

Strach. Ak majú nad nami moc médiá, znovu a znovu som sa (aj počas karantény) presviedčal, akú veľkú moc má strach. Predtým, ako napíšem viac, chcem zdôrazniť, že opakom strachu nie je odvaha, ale bezhlavé riskovanie. Odvaha je múdra opatrnosť a opatrná múdrosť v jednom. Strach a bezhlavosť sú extrémny, odvaha je zlatá stredná cesta. Takže strach. Ten zväzuje. Paralyzuje. Obmedzuje. Má zbytočne veľké oči, plno rečí, žalostne málo rozumu a žiadnu perspektívu. Okrem toho strach je „samoospravedlniteľný“ – obhajuje sám seba a neprijíma žiadne argumenty; pravdaže, okrem tých, ktoré ho podporia. Netýka sa to len strachu z choroby či

smrti. Nejaký taký prirodzený strach máme všetci. Ide skôr o strach niečo zmeniť, strach poslúchnuť, strach prestať sa vyhovárať, strach milovať nesympatických ľudí, strach hovoriť pravdu. Strach v akejkolvek podobe. Dali by sa napísať „litanie strachu“ a všetkých jeho prílastkov.

Priateľ na telefóne. Nemám spočítané, koľko správ, mailov či telefonátov denne vybavím. No vo chvíli, keď začala karanténa, akoby sme sa báli aj telefonovať. Až som mal pocit, že som sa ocitol mimo planéty. Zrazu nebol dôvod vybavovať, zabezpečovať, jednať. Telefón stíchol. Zabudli sme byť spolu „len tak“, bez toho, aby sme niečo potrebovali. Zabudli sme sa ozvať jeden druhému bez potreby niečo riešiť; zatelefonoval len preto, aby sme počuli priateľa.

Pri tom všetkom vyznávam a priznávam, že som mal česť rozprávať sa s mnohými ľuďmi, ktorí za tú karanténu boli a sú vďační. Často som počúval: „*Konečne som si oddýchol.*“ „*Konečne sa nemusím nikam ponáhľať.*“ „*Zrazu je na všetko čas.*“ A tak si hovorím: Bohu vďaka. Konečne si začíname uvedomovať, že to najvzácnejšie čo máme, je čas. Táto chvíľa. Teraz. Okamih, ktorý sa nikdy nevráti. Nedá sa vyvážiť zlatom – ani tým spomínaným zo sociálnych sietí. Snáď sme sa poučili a budeme si viac vážiť spoločné chvíle strávené „len tak“, bez zhonu. Snáď si začneme viac uvedomovať, že človek, práve ten, ktorý je teraz tu, je dôležitejší, ako zarobené peniaze.

A keďže som kňaz, nedá mi nepozrieť sa na čas karantény očami viery. Jednak preto, že čas krízy je vždy časom rastu a potom aj preto, lebo nám bolo akoby „odopreté“ spoločné prežívanie tajomstiev, ktoré sú pre mnohých z nás kľúčové. Mnohí mi vraveli, aké je to hrozné, že nemôžeme mať svätú omšu. Iní si zvykli na tú v médiách. Zvláštny paradox. Videl som rásť vedľa seba, takmer ruka v ruke, túžbu a ľahostajnosť, dôveru a rezignáciu, nádej a zúfalstvo, odvahu a strach. Aj preto si myslím, že z tejto krízy môžeme vyjsť očistení, posilnení a odvážnejší. Napokon, grécke *krisis* znamená „trhlina, zlom, výzva“, ale aj „šanca“.

Verím, že aj tento *zlom* nám pomohol pozeráť sa na veci s väčšou nádejou – menej ekonomicky a viac ľudsky. Verím, že sme prijali výzvu odvážne otvoriť oči pre to, čo je skutočne dôležité – odvrátením pohľadu od trápnych hádok a sústredením pozornosti na krásu blízkeho. A verím, že sme sa chopili šance poraziť ľahostajnosť a strach – odhodením egoizmu a uchopením lásky.

Iste, to nie je ani zďaleka všetko, čo som stihol postrehnúť v karanténe. Je to len časť z toho, čo som si všimol. Tá časť, o ktorú sa chcem podeliť.

o. tomáš

AJ BEZ LEPKU SA DÁ VARÍŤ CHUTNE

V poslednom čase pribúda čoraz viac rôznych potravinových intolerancií a alergií.

Ak sa už v živote s niektorou z týchto diagnóz musíme vysporiadať, neznamená to, že si nemôžeme pochutnať na našom obľúbenom jedle. Pretože aj bez lepku sa dá variť skutočne chutne.

Bezlepkové krupicové guľky s čučoriedkami

Na guľky: 180 g bezgluténová krupica Novalim, 500 ml mlieka, 1 vajce, 1 ČL nastrúhanej citrónovej kôry, čučoriedky

Na posýpku: 100 g ľanový šrot Novalim (alebo bezgluténová strúhanka Novalim), kúsok masla, 2-3 PL krupicového cukru

V hrnci rozohrejeme mlieko s citrónovou kôrou, primiešame krupicu a za stáleho miešania varíme, až kým nevznikne hustá kaša. Necháme vychladnúť a potom zapracujeme vajce. Zo zmesi tvarujeme guľky, ktoré plníme čučoriedkami. Cesto je dosť lepkavé, takže si ruky poprášime trochou krupice. Vložíme ich do vriacej, trošku osolenej vody a varíme na miernom ohni približne 5 - 10 minút, kým nevypávajú na povrch. Uvarené ich vyberieme dierkovanou naberačkou a necháme odkvapkáť. Posýpku si pripravíme tak, že na rozohriatom masle oparíme ľanový šrot s cukrom. Na ozdobu pridáme zopár čerstvých čučoriedok.

Bezlepkové lasagne s mletým hovädzím mäsom a bešamelom

Cesto: 200 g Universal mix Liana, 1 vajce, 1 ČL soli, 70 ml vody
Plnka: 500 g hovädzieho mletého mäsa, 1 balenie pasterizovaných paradajok, 2 cibule, 3 strúčiky cesnaku, oregano, 1 ČL soli, čierne korenie

Bešamel: 600 ml mlieka, 2 lyžice Universal mix Liana, čierne korenie, soľ, 70 g masla

Ďalej: ryžová múka Liana na podsýpanie, tvrdý syr na postrúhanie

Najskôr nakrájame nadrobno cibuľu, cesnak a orestujeme na oleji. Pridáme mäso a rýchlo restujeme, aby sa kúsky mäsa od seba oddelili. Okoreníme, pridáme pasterizované paradajky a dusíme 25 minút. Medzitým pripravíme z uvedených surovín cesto na lasagne. Pracovnú dosku pomôžeme ryžovou múkou Liana a vyvalkáme cesto na 2-3mm. Veľkosť plátov odrežeme podľa veľkosti zapekacej misy. Naolejujeme pekáč a položíme plát cesta. Navrstvime mäsovú plnku, polejeme bešamelom a prikryjeme druhým plátom cesta. Postup opakujeme 2-krát, resp. kým všetko neminieme. Na vrchný plát nalejeme bešamel a posypeme nastrúhaným syrom. Zapekaciu misu s lasagnami (16 x 23 cm) vložíme do vyhriatej rúry na 170°C na 50 minút.

Postup na bešamel:
Na miernom ohni miešame maslo a Universal mix Liana. Postupne pridáme mlieko a korenie (môže byť aj muškátový oriešok).

Bezlepkové zemiakové placky

300 g zemiakov, 1 cibuľa, 3 strúčiky cesnaku, 4 lyžice vody, ½ lyžičky soli, 1 vajce, 50 g Universal mix Liana, 1 lyžička mletej rasce, ½ lyžičky čierneho mletého korenia, ½ lyžičky majoránu

Do mixéra postupne pridávame nakrájané zemiaky, vodu, cibuľu, cesnak, soľ a zmixujeme na jemnú kašu. Pridáme vajčko, rascu, korenie, majorán a Universal mix. Rozpálime panvicu s trochou masla a s naberačkou vylejeme pripravenú zmes. Rozotrieme po celej panvici a vypražíme do chrumkava z oboch strán. Zemiakové placky môžeme naplniť rôznymi plnkami a posypať nastrúhaným syrom.

Jednoduchý bezlepkový chlieb

1 kg bezlepkovej múky Schär Mix B, 1 l vlažnej vody (aj viac, podľa potreby), 4 ČL soli, 2 PL olivového oleja, droždie

Droždie rozpustíme v troche vlažnej vody, pridáme aj soľ. Potom pridáme múku, olej a zvyšok vlažnej vody. Vymiesime cesto. Vypracujeme jemné, hladké cesto (ako pri bežnej múke). Cesto nesmie byť husté. Necháme ho kysnúť cca 40-45min. Po vykysnutí vylejeme cesto do pekáča a pečieme 40-50min. na 220° C (riadte sa svojou rúrou - každá rúra pečie inak). Horúci chlieb ešte potrieme maslom.

Tmavý bezlepkový chlieb

6 del studenej vody, 10 g bezlepkových kvasníc, 30 g kvetového medu/medu, 200 g prirodzene bezlepkovej hladkej kukuričnej múky, 100 g prirodzene bezlepkovej hladkej pohánkovej múky/hladkej teffovej, 100 g prirodzene bezlepkovej hladkej bielej ryžovej múky, 2 čajové lyžičky soli, 40 g vlákniny psyllia (FiberHusk), semienka na posypanie alebo hladká pohánková múka

V samostatnej miske v studenej vode rozpustíme bezlepkové kvasnice spolu s kvetovým medom. V druhej miske zmiešame ostatné ingrediencie okrem vlákniny na prípravu chleba. Suchú misku zmiešame s kvasnicovou (miešame mixérom). Nakoniec pridáme vlákninu (miešame rýchlo mixérom a domiešavame už ručne s vareškou). Cesto na chlieb je tuhé, hutné, celistvé a len jemne lepkavé. Vymiesené cesto vytvarujeme v rukách do bochníka a buď ho vložíme do ošatky vysypanej hladkou pohánkovou múkou a pokryjeme potravinovou fóliou alebo ho vložíme do misy a rovnako prikryjeme potravinovou fóliou. Cesto necháme kysnúť po dobu 2 hodín. Po 2 hodinách cesto preložíme na plech vystlaný papierom na pečenie. Môžeme ho narezáť alebo posypať semienkami a necháme ho bez zakrytia kysnúť ešte 30 minút. Po 30 minútach tmavý chlieb pečieme pri teplote 225° C po dobu 1 hodiny, alebo pokiaľ chlieb nezhnedne na povrchu. Upečený chlieb necháme úplne vychladnúť.

Jubilant

Keby ste ho teraz stretli bez rúška, hádam by ste ho na prvý pohľad nespoznali. Vyzerá ako Mikuláš. Dal si záväzok, že počas pandemických opatrení sa nebude holiť.

Keď ho idete navštíviť, na dverách vás zarazí menovka s takýmto znením: Tu odpočíva v pokoji Kiššimon Michal.

Áno, presne takýmto humorným spôsobom dokáže p. Kiššimon odľahčiť nepríjemné situácie. Po osemnástich rokoch, čo ho poznám, ho vnímam ako človeka nad vecou, ktorý sa príliš nezaťažuje aktuálnym dňom, skôr sa orientuje na minulosť. Je to historik-laik, s ktorým som neraz strávila cestu do mesta autobusom. Vždy som sa dozvedela niečo nové a zaujímavé z histórie Rakúska-Uhorska alebo Banskej Bystrice. (Sú to totiž jeho najobľúbenejšie oblasti historického bádania.) A tak keď prechádzam okolo lipovej aleje pri kostole v Uľanke, predstavím si, ako ich sadili po smrti kráľovnej Sisi.

Alebo keď parkujeme na vonkajšom parkovisku nad Európou, uvedomím si, že na tom kopčeku pred mnou bolo kedysi popravisko.

O pánu Kiššimonovi sme už na stránkach našich novín písali, no teraz je na to výnimočná príležitosť.

Oslavuje totiž jubileum – 80. narodeniny! Takých je tu viac, povieť si. No pán Kiššimon si zaslúži o riadok navyše: je stálym prispievateľom do odborných časopisov, stále neúnavne hľadá historické fakty v Krajskom archíve v Banskej Bystrici, čím prispieva k odkrývaniu historických súvislostí nielen tohto mesta. Jeho práca je vysoko hodnotená v odborných kruhoch, je spoluautorom 35 publikácií. Bolo mu udelených niekoľko ocenení za jeho zásluhnú vedeckú činnosť.

Navyše je to človek rozhladený, skromný, nekonfliktný, pokojný, dobrosrdečný, vždy dobre naladený, úprimne povie, čo si myslí (aj keď to nie je práve pochvala). A ešte jedna vec mi je na ňom sympatická – keď potrebuje počuť nejaké to duchovné slovo, rád zájde na katolícku omšu na Obecný úrad v Harmanci, hoci je evanjelik.

Prajem mu, aby ešte dlho-predlho a v zdraví mohol uskutočňovať svoje plány!

Lenka Mališková

Srdečne blahoželám k Vášmu krásnemu jubileu, pán Kiššimon. Prajem Vám veľa zdravia, aby ste ešte veľa rokov prispievali do našich novín a zvyšovali tak ich úroveň. Ste nenahraditeľnou súčasťou Harmaneckých novín. Ďakujem za všetky doterajšie príspevky a teším sa na tie nové, prostredníctvom ktorých sa všetci dozvedáme o udalostiach, histórii, o ľuďoch fakty a informácie, o ktorých nemáme mnohokrát ani tušenia.

Iveta Roháčová, šéfredaktorka

Blahoželanie jubilantom

Dňa 20. mája sa z milosti Božej dožil krásneho jubilea
80 rokov náš drahý Miško Kiššimon.

Vôňa kníh a starých listín, v tichu šum znie archívom,
nový príbeh cíti za tým a rozprávať nám chce o ňom.
Taký príbeh napísať nám iba život vie, preto nech aj ten Váš,
čo najdlhší je.
Nech Vás pán Boh stále vedie, zdravie, šťastie
a sila dopraje.

Všetko najlepšie do ďalších rokov Ti prajú sestra
s manželom, švager, netere a synovci s rodinami
a praneterka Karolínka posila za všetkých veľkú pusú.

Drahá naša

Elenka Nevěčná

Len to najlepšie, čo život môže dať,
chceme Ti k Tvojmu sviatku, 80. ju-
bileu zaželať. Nech slza bolesti Ti tvár
nikdy nezmáča, žiaľ a smútok nech sa
Ti chrptom otáča. Nech len šťastie,
zdravie, láska a dobrota sú náplňou
Tvojho života.

Pevné zdravie a všetko najlepšie Ti želajú:

synovia Ivan a Ľubo, nevesta Oľga, vnúčatá Zuzka a Matúš,
pravnúčik Lukáško a rodina Lachká a Balintová.

Jubilanti

80 rokov

Michal Kjššimon
Elena Nevěčná

75 rokov

Magdaléna Babjaková
Drahoslava Blahová
Jozef Fronc
Stanislav Košťial
Janka Košťialová, Mgr.

70 rokov

Jozef Kvačkaj
Mária Medvedová
Marta Štubňová

65 rokov

Alena Halušková
Lubomír Leždík

60 rokov

Iveta Burkovcová

Srdečne blahoželáme!

Spomíname

Dňa 11. 6. 2020 uplynulo 5 rokov, čo nás navždy opustil manžel a otec

Ján Žabka

Kto ste ho poznali, venujte mu spolu s nami tichú spomienku.

S láskou spomínajú manželka, deti s rodinami a ostatní príbuzní.

Spomíname

S tichou spomienkou k Tvojmu hrobu chodíme, kvety položíme a s láskou na Teba spomíname.

22. apríla 2020 uplynulo už 10 rokov, čo nás navždy opustila naša drahá mama, stará mama a prastará mama

Melánia Semanová

S láskou v srdci spomínajú, dcéry Eva, Katarína s rodinami a nevesta Apolónia s rodinou.

Spomienka

Už len kyticu kvetov Ti na hrob môžeme dať, modlitbu tichú odrieť a s láskou spomínať.

Dňa 30. apríla 2020 uplynulo 30 rokov, čo nás navždy opustil manžel a otec

Viliam Gelatka

S láskou a úctou spomínajú manželka, deti s rodinami a ostatní príbuzní.

Spomienka

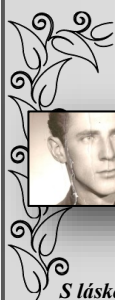
Zhasli oči, ktoré nám boli tak drahé, dotklo srdce, ktoré sme mali tak radi, stuhli ruky, ktoré tak pilne pracovali.

Dňa 9. 5. 2020 uplynul rok, čo nás navždy opustil manžel, otec a starý otec

Ivan Branický

S láskou spomína manželka Vlasta, deti Vlasta, Alenka a Peter s rodinami a všetky vnúčatá.

Spomíname

Dňa 17. mája 2020 uplynulo 50 rokov odvtedy, čo nás navždy opustil náš drahý otec a manžel

Juraj Brada

Kto ste ho poznali, venujte mu spolu s nami tichú spomienku.

S láskou a úctou spomínajú manželka Mária a dcéry Katka a Evka s rodinami.

Opustili nás

Durkošová Monika 14.4. 2020

Husenica Ján 19.4.2020

Dudáš Štefan 17.5.2020

Venujme im tichú spomienku.

Horúca zima

Znie to takmer neuveriteľne, ale bola aj taká. A bola práve tu, v Harmanci. Sem-tam si ju ešte niekto pamätá. Bolo to pred dvadsiatimi piatimi rokmi. Horeli Harmanecké papierne.

Bolo to v zime, 23. februára 1995. Máme teda jubileum. Za tú dobu vyrástla úplne nová generácia obyvateľov Harmanca, aj pracovníkov Harmaneckých papierní. Za tú dobu odišla kompletná generácia vtedajších pracovníkov papierní do dôchodku alebo do vesmírnych diaľav. Jedni to nemajú odkiaľ vedieť, tí druhí to už nepotrebnú. Aj preto si tú zvláštnu zimnú udalosť aspoň v krátkosti pripomeňme.

Požiar vznikol vo štvrtok ráno o 07.45 hod. v hale na výrobu TOPA (Toaletný Papier) na podlaží +5,5 m. na III. dilatácii pri oprave poškodených elektrických svietidiel výmenným spôsobom pracovníkmi elektroúdržby, keď došlo ku skratu v rozvodnej krabici a následnému pádu elektrických iskier na podlahu haly medzi naukladané kotúče na výrobu TOPA. Po vznietení sa požiar rýchlo rozšíril jemným prachom po celej hale, do expedície hotovej výroby a výroby hygienických vreckoviek.

Požiar sa rozšíril cez technologické prestupy do káblového priestoru, kde sa ho konečne podarilo zastaviť. Hlavnou úlohou bolo zabrániť, aby sa nerozšíril na papierenský stroj č. 7. Požiar bol lokalizovaný o 13.45 hod., trval 5 hodín a 50 minút.

Aj pri všetkej skromnosti treba priznať, že hala bola zaplnená výrobnou technológiou, čo by bolo v poriadku, a desiatkami na sebe uložených zaprášených materských kotúčov, čo už ale v poriadku nebolo, lebo pre tie bol postavený nový sklad MAKO, kde ich však bolo v tom čase uložených len šesť!

Šťastím v nešťastí bolo to, že ženy, ktoré už v tom čase pracovali na poschodí pri vreckovkových automatoch, dym cítili, čo však nebolo po prvýkrát, ale oheň nevideli, a tiež, že práve nik z nich nebol vo výťahu, lebo v tom momente práve vypadol prúd. Dym sa ťahal hore a za pár minút zaplnil výrobnú halu. Nedalo sa orientovať, ani dýchať, ani utekať. Len sa prežehnať a čakať na spasenie. Vyslobodila ich plošina žeriava, už mierne priotrávené si

však s úľavou vydýchli až v Roosveltku. Päť žien - ich mená si zaslúžia zápis do histórie, lebo o ich osud sa nikto nikdy nezaujímal a zostali len číslami pre štatistiku: Dobríková Silvia, Majerová Margita (23-ročná), Marunčiaková Anna (51-ročná), Medved'ová Mária (liečila sa 5 dní na PN-ke) a pani Petrášová. Z nemocnice potom dve nefajčiarky poslali domov a tri fajčiarky si ešte tam ponechali na pozorovanie.

Iný, hororový sólo prípad zažila pracovníčka expedičného skladu, 54-ročná Irena Kmeťová. Pani Irena, ktorá si nechávala hovoriť moderne „Iris“, bola veľmi populárna, vždy veselá kopa smiechu, by nám toho vedela veľa porozprávať, ale už nám nič nepovie. Vtedy jej však do smiechu nebolo. Pani Iris mala kanceláriu dole v rohu budovy tesne pri železničnej trati. Keď ju na veľký krik, že „horí“, požiar navštívil, bolo otázkou sekúnd, či sa ešte dostane von alebo už nie. Vyliezla na stoličku, na stôl, do okna, aby zistila, že na oknách sú silné mreže! V tom hustom dyme niekoľkokrát spadla a dolámala si obe nohy. Prebrala sa až v nemocnici.

Bolo iróniou osudu, že ničivému ohňu a záchranným prácam sa od rána prizeral primár nemocnice prijímacieho oddelenia F. D. Roosevelta v Banskej Bystrici MUDr. Andrej Faglic, ktorý prišiel na telefonát z Harmaneckých papierní o 08.05 hod. Po besnení živlu sa priznal, že v tom nešťastí bol rád, že nikto neutrpel popáleniny, lebo na to nemocnica nebola ešte pripravená! Aj tak bolo veľkým šťastím, že nedošlo k nešťastiu na hlavnej ceste, ktorá bola preplnená stojacimi, alebo len veľmi pomaly idúcimi autami, ako aj množstvom prizeraúcich sa ľudí. Dalo by sa povedať, divadlo, na ktoré sa nikdy nezabúda.

Hasenie. Hasičský útvar mal stanovište v hornej časti podniku. Teda veľmi nevýhodne v závislosti k hlavnému

výrobnému programu, k objektom, kde sa tvorili hodnoty podniku. Po desaťročiach tvorby a filozofovania s ľudským materiálom bol útvar ako-tak stabilizovaný. A prišla táto nečakaná „maturita“. Služba, ktorú tvorilo šesť hasičov, však bola o tri minúty na mieste katastrofy. Veliteľom útvaru bol nadporučík Jozef Žigmund, rodák zo Senohradu.

V tej chvíli im nikto nezávidel. Išlo skutočne o život. Videli však, že toto je nad ich sily.

Prišla pomoc so skúsenosťami aj technikou z Okresného hasičského zboru v Banskej Bystrici, hasičské jednotky z okresu Banská Bystrica, Zvolen, Žiar nad Hronom a Martin. Velenie prevzal služobne aj hodnotne najstarší, náčelník okresnej správy Zboru požiarnej ochrany v Banskej Bystrici Pavel Pecník. Na lokalizácii požiaru sa podieľalo 52 požiarnikov, v novinách písali vyše sto, 13 požiarnych vozidiel a ďalšia technika.

Obrovská teplota ničila všetko. Oceľová konštrukcia III.

dilatačnej časti sa celá zrútila a zničila technológiu. Vybuchovali materské kotúče, keď sa oheň dostal do dutínok a roztápali sa okná s drôteným sklom. Káblové rozvody vysokého napätia 6 kV aj svetelné rozvody sa nedali zachrániť. Za obeť padla aj polovica II. dilatácie aj s technológiou. Ale aj uchránená technológia zaťažená chloridmi vykazovala 30-násobné prekročenie ako udávala norma a musela byť asanovaná. Časť budovy bola odstrelená 2. apríla za použitia 34 kg priemyselnej trhavy Danubit Geofex. Už 4. marca bola obnovená dodávka elektrického prúdu pre spracovateľské linky v bývalej starej úpravni papiera. Surovinu pre výrobu toaletného papiera dodávali PT a. s. Žilina, ktorá mala podobný výrobný program, JIP Loučovice, Cerepa, Červená Řečice a dovozom z WPA Wernhausen v Nemecku. Táto záležitosť bola asi v tej chvíli kľúčová, že sa začalo čím skôr vyrábať, aby sa na slovenský a český trh „nenasáčkovali“ so

svojimi výrobkami Poliaci a Rusi. Po 97 dňoch od požiaru bol PS 7 uvedený do prevádzky 30. mája 1995. Zničená polovica II. dilatácie sa stavebne obnovila do konca roka 1995 aj s novou dublirkou A. CELLI z Talianska. Tretia dilatácia sa už neobnovila a čaká na svoju budúcnosť.

V tejto súvislosti sa mala vyjasniť jedna zásadná, ale predsa len nepodstatná otázka, o ktorej sa diskutovalo po každej konferencii. Čo tvorí SRDCE podniku? Po celé roky sa nám vtiekalo do hlavy, že je to stredisko energetika. Počas požiaru to bol jednoznačne papierenský stroj č. 7. A naposledy tento titul získala dublírka. Mohli by sme polemizovať, no ja by som si dovoľil prehlásiť, že srdcom fabríky sú ĽUDIA.

Krátko po vypuknutí požiaru generálny riaditeľ Ing. Miroslav Vajs stanovil niekoľko komisií: vyšetrovaciú, havarijnú, asanačnú a likvidačnú, výrobnú-obchodnú, podklady pre likvidáciu škody Slovenskou poisťovňou, styk s vyšetrovateľskými orgánmi, ako aj krízový štáb na koordináciu činností. Zasadalo sa podľa potreby aj niekoľkokrát denne, ak bolo treba aj v noci. Všetku činnosť s obavami sledoval predseda predstavenstva Ing. Igor Rintel. Mladý generálny riaditeľ Ing. Miroslav Vajs, jediný, prvý a posledný volený riaditeľ, ktorý mal mnoho fanúšikov, ale i odporcov, aby sa potvrdilo, že doma nikto nie je prorokom, však nesmierne ťažkú situáciu zvládol na výbornú. Ešte aj dnes, s odstupom času, človek ťažko pochopí, ako sa v takej situácii dá sústrediť na Zákoník práce, kolektívnu zmluvu, dovolenky pre 200 ľudí, tlačovky, zmluvy, zasadania, tisíce dôležitých a stovky síce dobre mienených, ale momentálne bez predmetných poznámok. Klobúk dole. (Alebo radšej nie kvôli šedinám!)

Prokurátor v Banskej Bystrici obžaloval z požiaru 53-ročného revízneho technika Eduarda O. za to, že prehliadol závažné nedostatky. Ten sa, samozrejme, bránil. Priama škoda spôsobená požiarom bola vyčíslená na 271 miliónov Sk, ktorej väčšiu časť uhradila Slovenská poisťovňa. Hovorilo sa, že fabrika platila poisťné mesačne 50 000 Sk a sú poistené formou súborového poistenia. Hovorilo sa aj to, že štát si aj tu zobral svoj koláč vo forme daní. Kto vie, aj tak nepovie.

Isté je jedno. Pred požiarom bola fabrika veľmi dobre nasmerovaná k sľubnej perspektíve. V roku 1994 mala zisk 33 miliónov Sk. V čase požiaru zamestnávala 971 zamestnancov, z toho priamo v Harmanci 694, ktorí vyrobili tovar v hodnote 114.830 Sk.

Základné imanie podniku bolo: 676 602 000 Sk v akciách v menovitej hodnote 1 akcia = 1 000 Sk znejúca na majiteľa.

Tak toľko rečou štatistiky. Z histórie vieme, že papierne vždy boli vďačným objektom plameňov. Aj Harmanec ich mal v bohatej histórii takmer päťdesiat a tento bol druhý najničivejší. Tá zima bola skutočne horúca. Venujme jej aspoň tichú spomienku.

Michal Kiššimon

Človek - to znie hrdo

najmä, keď tento človek, o ktorom sa chcem zmieniť, je ešte veľmi mladý. V HN sa už popísalo o mnohých zaujímavých ľuďoch. Dobré sa to číta a motivuje aj iných, aby v niečom vynikli. Teraz predstavím člena folklórneho súboru Urpín - tanečníka Timoteja Ťažkého.

Detva

Už ako päťročného ho rodičia zapísali do súboru Matičiarik. Timko sa už vyše 14 rokov venuje tanečnému umeniu. Nie vždy sa mu to páčilo, no vytrval. Z Matičiarika si ho ako perspektívneho člena vybrali do folklórneho súboru Urpín. A bol to dobrý výber. Dnes patrí medzi úspešných tanečníkov. Súbor Urpín pred tromi rokmi oslávil už 60. výročie svojej existencie. Dočítala som, že počas týchto rokov absolvoval vyše 100 zahraničných zájazdov v takmer celej Európe, ale aj v Amerike a Kanade. Aj na Slovensku často a s veľkým úspechom účinkuje. Vystupoval aj v projekte Zem spieva a v 1. kole sa umiestnili na 1. mieste.

Brooklyn Bridge

Mexico

Niagara

Kuala Lumpur

Je to veľký úspech, lebo zúčastnené súbory boli výborné. A náš Timko tam tiež tancoval. Zúčastňuje sa aj na zahraničných akciách. Vlni boli v Amerike a Kanade. O ich pôsobení vysielala naša TV zaujímavé zábery. Trošku som im závidela výlet k Niagarským vodopádom. Tie by chceli viacerí vidieť, no ich túžba sa ťažko splní.

Prečo píšem o Timkovi? Nech je príkladom pre našu mládež. Ak máte chuť v niečom vyniknúť, treba mať silnú vôľu a chuť. Tak sa dajú dosiahnuť úspechy. Nezáleží na tom, akej oblasti sa to týka. Záleží veľmi na rodičoch, aby ich podporovali. Len tak sa dosiahnu dobré výsledky. Možno raz budem písať aj o Viktorke Dlhéhovej, ktorá úspešne ukončila pôsobenie v Matičiarikovi a teraz ju čakajú ďalšie výzvy. Držím ti palce, aby si bola tiež úspešná.

Z. Roštárová

Za veľmi dobrý počin považujem otvorenie činnosti ZUŠ v Harmanci. Pani Mgr. Katarína Zacharová má veľkú zásluhu na tejto akcii. V ZUŠ sú tri krúžky: výtvarný, hudobný a tanečný. Možno z tohto posledného sa niektorí dostanú do FS Graniarik. Výtvarný krúžok mal výstavku svojich prác. S obdivom som si ju prezerala. Hudobný krúžok sa nám predstavil na oslave Úcta k starším. Ich vystúpenie sa nám páčilo. Je dobre, že ZUŠ v Harmanci môžu okrem žiakov našej ZŠ navštevovať aj starší žiaci. Naše šikovné deti, fandíme vám! Využite túto šancu a buďte vytrvalí!

Naša úspešná športovkyňa

Dobré sa čítajú články v našich HN o našich úspešných občanoch. K nim patrí aj biatlonistka Katka Vaníková

Za to, že je takou úspešnou, môže ďakovať svojmu oteckovi Petrovi Vaníkovi, ktorý má veľkú zásluhu na jej úspechoch. Od malička pestoval v nej športové návyky a bol jej osobným trénerom. Katka mala v roku 2019 veľa úspešných športových podujatí a pretekov. Chcem ich zverejniť aj preto, že jej k nim srdečne blahoželám, ale aj preto, aby bola vzorom pre našich mladých športovcov. Ukazuje sa, že v Harmanci máme veľké športové talenty. Musia sa ale veľmi snažiť a činiť, aby sa presadili. Budeme ich sledovať a s hrdosťou podporovať. Podmienky na šport máme v Harmanci našťastie veľmi dobré. Len nesmieme zabudnúť, že talent nie je všemocný a nestačí. Treba mu veľmi, veľmi pomáhať, aby sa dosiaholi výsledky a úspechy. Potrebujete aj účinnú pomoc rodičov aj trénerov. No v prvom rade vašu chuť a vytrvalosť.

Z. Roštárová

Harmanecké noviny - vydáva: Obecný úrad Harmanec, registračné číslo OÚ - 1/2007 ▪ Adresa redakcie: Redakcia Harmaneckých novín, Obecný úrad Harmanec 6, 976 03, www.harmanec.sk ▪ email: harmanecke.noviny@gmail.com ▪ Šéfredaktorka: Iveta Roháčová, Redakčná rada: Ing. Tomáš Roháč, Martina Kovalčíková ▪ Jazyková úprava: PaedDr. Lenka Mališková ▪ Grafická úprava: Ing. Tomáš Roháč ▪ foto: Alenka Chladná, Ing. Tomáš Roháč ▪ Ing. Mária Petrášová ▪ Tlač: Rodapress s.r.o. B. Bystrica ▪ Uzávierka ďalšieho čísla 3/2020 bude 10.9. 2020.

Za obsah rukopisu zodpovedá autor. Redakcia sa nemusí stotožňovať s názormi autora. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. Nepredajné. Redakcia si vyhradzuje právo krátenia a úpravy rukopisov!